

LBRIS

We know
books

SUSANNA BAILEY

PONEIUL DINTRE ZĂPEZI

Traducere din limba engleză
de Alina Brebeanu

 Booklet
fiction | 2024

PROLOG

Totul în jurul lui se schimbase: o pătură albă se mișca, tăcută. Acum, vântul căpătase până și o formă: se rotea în jurul lui, ca un roi de fulgi ridicați de la pământ, din pădure, ascunzând cerul. Ascunzând-o pe mama lui.

Mânzul adulmecă pământul. Și acesta se schimbase. Se prinsese de botul lui și îl înțepa.

Mirosi aerul, căutând parfumul delicat și cald al mamei lui. O strigă. Apoi ascultă. O strigă iarăși. I se păruse că îi aude glasul răsunând printre copaci.

Mama lui nu mai era.

Mânat de foame, mânzul părăsi adăpostul bătrânilor stejari și porni de-a lungul ținutului întins al mlaștinii. Adulmecă pământul alb, proaspăt, căutând fire verzi de iarbă sau înțepătoarea grozamă gălbuie, pe care se deprinsese s-o mănânce, pe lângă laptele mamei lui.

Se mișca încet, cu trupul încordat, gata să o ia la goană. Asculta cu atenție, să nu fie luat prin surprindere de monstrul negru, cu ochi scăpărători și cu urllet ca un tunet.

Sau de oamenii care o împinseseră pe mama lui în fălcile lui îngrozitoare.

Pe când se lăsa întunericul, iar luna își răspândea lumina argintie deasupra mlaștinii, instinctul îl împingea pe mânz

spre gardul viu, la adăpost. Își vârî botul moale pe sub ramurile înghețate și își răsuci limba în jurul frunzelor amărui, sfărâmicioase, care se strânseseră jos. Își scutură zăpada din nări și se întinse, căutând mai multă mâncare.

În clipa următoare, alunecă și se rostogoli: picioarele i se zbăteau printre ramurile înțepătoare, încâlcite. Zăpada aluneca odată cu el, împingându-l spre șanț, dincolo de gardul viu.

Când deschise ochii, mânzul nu mai putea zări luna.

UNU

Addie abia putea zări câte ceva, acum că părăsiseră orașul, cu palidele sale lumini stradale și cu neoanele orbitoare ale reclamelor. Doar frânturi de câmpii întinse și de păduri întunecate, garduri vii cu spini și copaci cu siluete albe, legănându-se ca niște stafii în lumina farurilor de la mașini.

— Nu mai e mult, îi zise Penny, aruncându-i o privire peste umăr. Ar trebui să vedem ferma în curând.

Miji ochii și privi înainte, așezându-și mai bine pe nas ochelarii cu rame rotunde.

— Ne-a încetinit un pic vremea asta. Probabil că ești foarte obosită.

Addie ridică din umeri și privi cum ștergătoarele se mișcau încoace și încolo, prin lapoviță și zăpadă. Mașina lui Penny înainta cu greu, ducând-o din ce în ce mai departe de casa ei din cărămidă maronie.

Din ce în ce mai departe de mama.

Nu o lăsaseră pe Addie să urce în ambulanță cu ea. Făcuseră un ceai cu prea mult zahăr și o pususeră să se așeze pe un scaun din hol. Addie îi ura. Ura stațiile lor care pârlăiau și şuierau, nasturii lor argintii care străluceau în lumină, privirile care se roteau prin încăpere și luau hotărâri.

— Penny, putem să o sunăm pe mama când ajungem? întrebă fata. Să-i spun că o să mă întorc mâine dimineată?

— E târziu, Addie. Mama ta are nevoie de odihnă, draga mea. O s-o verific mâine, la prima oră. Și, după, o să vin să vorbesc cu tine. Promit.

Penny încetini mașina și viră la stânga. Unghiile ei lungi sclipeau roșii pe volan.

— Nu pot să rămân aici, zise Addie. Mama o să fie îngrijorată.

Penny oftă. Un sunet trist, slab. Oare o asculta măcar?

Mașina se poticni pe drumul aspru. Fata simți un gol în stomac. Începu să-și roadă pielea din jurul unghiei de la degetul mare. Unde erau acum?

O lumină albă răzbătu prin întuneric, dând la iveală un indicator de lemn, prins pe un stâlp înalt. Penny se aplecă în față și încetini mașina.

— Gata, spuse ea. Ne-au lăsat poarta deschisă. Am ajuns.

DOI

Casa de la fermă era uriașă – cea mai mare pe care o văzuse Addie vreodată. Ferestrele late aruncau o lumină gălbuie asupra curții acoperite de zăpadă. Firicele de fum ieșeau din hornurile înalte, încolăcindu-se spre cerul nopții.

Când Addie și Penny se apropiară, ușa se deschise și o femeie mărunțică, purtând cizme de cauciuc, se avântă în curte pentru a le ieși în întâmpinare. Avea o jachetă pe umeri. Fata observă că pe dedesubt avea pijamale.

— Ați reușit, zise femeia. Eram îngrijorată. Vremea a început să se înrăutățească de azi-dimineată.

— Bună, Ruth, o salută Penny. Îmi pare rău că s-a făcut așa târziu. Drumurile astea...

— Nu-ți face griji. Important e că sunteți aici acum, zâmbi Ruth către Addie. Haideti în casă.

Le conduse în grabă spre ușă și pășiră într-un coridor lung, luminat, unde se aflau grămezi de gecii, ghete și geți.

— Haideti în bucătărie. Și stați să vă iau hainele, zise femeia. O să le pun lângă foc, să se usuce.

Focul din bucătărie era unul adevărat, care ardea înăuntrul unui șemineu uriaș, de cărămidă.

— Să-l înteuțim un pic, ce zici, Addie? zâmbi Ruth din nou. Arată spre un balansoar din lemn așezat în fața șemineului.

— Așază-te aici când ești gata, scumpo. Încălzește-te. Dar mai întâi scoate-ți adidașii ăia. Par uzi leoarcă.

Femeia se aplecă și împunse focul cu un fel de băț. Mici flăcărui roșii începură să se înfășoare în jurul bucăților de lemn dinăuntru.

Addie rămase câteva clipe privindu-le. Simțea mirosul fumului. O gâdila în gât.

Rămase pe loc și-și încrucișă brațele la piept.

— Când ești tu gata, reluă Ruth. Nu te grăbi.

Femeia se îndreptă spre masă și dădu la o parte o folie de pe o farfurie întinsă.

— V-am făcut niște sendvișuri.

Apoi se întoarse iarăși spre față, zâmbindu-i:

— Și avem și ciocolată caldă. Bănuiesc că vrei puțină, nu-i așa, Addie? Dar tu, Penny?

— Ar fi minunat, răspunse ea.

Își puse servieta pe masă. Addie rămase cu privirea ațintită într-acolo. Cunoștea servieta aceea, cu dosarele ei pline de secrete și de minciuni.

Întoarse capul.

Tremura de frig chiar și în bucătăria caldă a lui Ruth. Simțea de parcă ceva îi mușca din degetele de la picioare. Și *chiar* îi era sete.

— Da, îi spuse ea femeii. O ciocolată caldă. Vă rog.

Ruth afișă un zâmbet și mai larg.

— Bine, zise ea. Durează doar o clipă.

Luă un ibric de aramă sclipitor de pe o masă și îl puse pe plită, începând să amestece.

Addie se uită în jos, la picioarele ei. Zăpada alunecase de pe încălțările ei pe gresie și se topise rapid. Ridică privirea. Oare Ruth observase?

Nu. Era preocupată de discuția pe care o avea cu Penny, lângă aragaz.

Fata trase de șireturile ude și își scoase adidașii. Îi ținu ridicați câteva clipe. Unde ar fi trebuit să-i așeze? Asta nu-i spusese nimeni. Îi puse deoparte, la loc ferit, sub scaunul ei, și își strânse mai aproape gulerul umed al hainei. Apoi se uită în jur.

Era genul de bucătărie pe care o vezi în filme sau în revistele pe care le răsfoiești cât timp aștepti să intri la doctor. Plăci mari de gresie pe podea, piese mari de mobilier din lemn, grinzi mari și închise la culoare de-a lungul tavanului. Era acolo și un frigider uriaș, acoperit cu abțibilduri, cu bilețele mângălite și cu fotografii care înfățișau niște copii. Addie se întreba cine ar putea fi și dacă nu cumva trăiau cu toții acolo.

Orice ar fi plănuit Penny și Ruth, poza lui Addie n-avea să ajungă niciodată pe frigiderul acela.

Se strădui să audă ce îi spunea Penny femeii. Cea dintâi avea o expresie serioasă, ceea ce era îngrijorător. Ruth încuviința din cap. Aruncă o privire în direcția lui Addie, cu ochi blânzi și înlăcrimați. La fel ca cei ai polițistei, când a obligat-o să dea drumul mâinii mamei.

— E aproape gata, Addie, îi zâmbi femeia.

Se întoarse iarăși spre plită și amestecă în ibricul cu lapte, ca și cum totul ar fi fost normal. Ca și cum totul ar fi fost în regulă.

Ruth nu arăta ca o asistentă maternală. În orice caz, nu ca Dawn. Dawn, cu părul ei roz și cu tocurele înalte, cu discuțiile

nesfârșite purtate la telefon și cu râsul strident. Dawn, care abia dacă a schimbat o vorbă cu Addie în acel weekend pe care l-a petrecut acolo pe timpul verii. Dawn, cea care nu zâmbea niciodată.

Chipul lui Ruth părea să fie obișnuit cu zâmbetele. Părul ei castaniu era adunat în creștetul capului, într-un fel de cuib, care se înclina dintr-o parte în alta în timp ce femeia se mișca prin bucătărie, sprintenă ca o pasăre. Și încă mai avea ghetetele în picioare. Dawn ar fi făcut un scandal monstru. În casa ei, pantofii se lăsau mereu la intrare.

Probabil că și Ruth avea regulile ei, se gândea Addie – reguli pentru copii ca ea, al căror loc nu era cu adevărat în casa aceasta. Probabil că avea să i le spună după ce pleca Penny. Cum a făcut Dawn.

Ruth se întinse peste umărul fetei și puse pe masă o tavă cu băuturi și o farfurie cu sendvișuri.

— Poftim, scumpo, îi zise ea. Să-mi spui dacă mai vrei.

— Nu mi-e foame, răspunse Addie.

Privi cum Penny luă un sendviș, mușcă din el și mestecă. O feliuță de roșie îi căzu pe piept, oprindu-se pe mărgelile ei colorate.

— La ce oră te întorci, Penny? Măine-dimineață, vreau să zic... întrebă Addie.

Penny îi aruncă o privire lui Ruth și înghiți.

— Cât pot de devreme, Addie, promise ea. Imediat ce reușesc să aflu care este planul pentru mama ta.

Mai luă o gură de sendviș, ținând restul ridicat în aer. Pe marginea feliilor de pâine rămăseseră urme de ruj roz.

— Măine o să fie bine, zise Addie.

Apoi întoarse privirea spre Ruth:

— Trebuia doar să mai doarmă un pic, asta-i tot.

— Ce-ar fi să dormi și tu puțin? îi propuse Ruth. Asta dacă ești sigură că nu vrei să mănânci. Speram să-i poți cunoaște și pe băieții înainte să mergi la culcare, dar sunt încă pe afară. Vremea s-a înrăutățit dintr-odată și trebuie să aducem oile cât mai aproape de fermă. Mai sunt câteva rătăcite pe ici, pe colo.

Arătă spre farfurie, apoi răsese din nou.

— Când se întorc, o să termine restul sendvișurilor cât ai zice pește.

Addie o privi fix. Nu-i păsa nici de oi, nici de familia lui Ruth. Tot ce voia era ca dimineața să sosească cât mai repede.

— Atunci, haide să-ți vezi camera, o îndemnă femeia și se așeză ca să-și scoată ghetetele. Poți să-ți iei și ciocolata, dacă vrei, îi aruncă încă un zâmbet lui Addie. Sus așteaptă să te cunoască cineva special.

— Vreau doar să mă culc, spuse fata.

Își bău pe nerăsuflăte băutura caldă, se șterse cu mâna la gură și se ridică în picioare.

— Cel mai bine, fu de acord Penny. Încearcă să nu-ți faci griji, scumpo. Mama ta e în cel mai bun loc pentru ea acum.

Addie își mușcă buza de jos. De ce adulții spuneau mereu asta, când știau foarte bine că nu era adevărat? Se întoarse cu spatele la Penny și o urmă pe Ruth spre ușă.

— Noapte bună, Addie, îi strigă Penny. Ne vedem foarte curând.

Fata îi aruncă o privire peste umăr. Penny scotea niște hârtii din geantă: hârtii despre Addie. Hârtii care hotărau lucruri.

Hârtii care o țineau departe de mama.

— E numai vina mea, zise ea. Numai și numai a mea – un copil stupid. Să scrii asta pe hârtiile tale stupide.